

Bernal, 15 de juny de 1984

Estimats Ofelies i Ofelis,

Fa temps que volia fer-vos quatre ratlles per tal de manifestar-vos els meus sentiments d'amistat i el meu reconeixement per la calida rebuda que em veu fer al febrer de l'any passat, quan vaig tenir el goig de retrobar-me amb els amics i les pedres de la meva estimada Barcelona. Ara, haig d'afegir a tot això el meu agraïment pels llibres que tan generosament heu volgut dedicar-me, amatents al prec que us vaig fer per conducte de l'amic Carbó.

Potser hauria correspost que us escrivís a cadascú de vosaltres ~~personalment~~, pero penso que no hauria tingut més remei que repetir-me i, fins i tot, hauria corregut el risc de caure en algun oblit imperdonable. En fer-ho d'aquesta manera, em fa l'efecte que m'adreço a tots vosaltres tot fent una distribució més equitativa del meu afecte. D'altra banda, per tal com en Carbó em fa gruar els vostres llibres i me'ls envia en comptagotes, hi havia la possibilitat de quedar com un desagrat als ulls d'aquells qui ja els hi heu lliurat, si bé encara no han arribat a les meves mans. I tampoc no he volgut esperar a tenir-los tots aquí. Amb els llibres o sense els llibres, igualment estava en deute amb vosaltres i sentia una mena de rosec de consciència per no haver-vos sabut expressar abans el goig que vaig experimentar en ser acollit per vosaltres com si m'haguéssiu conegut de tota la vida.

Aquelles estones que vaig passar en la vostra companyia les conservo a la memoria entre els records més preuats i no les oblidaré mai. En aquells moments, jo venia d'un món prenyat de tristesa, d'un ambit signat per l'horror i la crueltat, on qualsevol persona innocent corria el risc de ser torturada o morta, o de desaparèixer per sempre més, i per bé que les urpes dels esparvers de la nit no es clavaren al cor de cap ésser estimat, em sentia solidari amb aquells que havien sofert l'esgarrinxada cruel en carn propia. Quan la sang de tants morts i les llagrimes de tots ells encara no s'havien assecat, els esparvers que se sentien aligues es van embarcar en la guerra més forassenyada i estúpida que mai hagi registrat la historia, i noves llagrimes, noves morts i noves angoixes se sumaren a les ja hagudes. Fra amb aquesta experiencia enganxada a la pell que vaig reunir-me amb vosaltres i, tot de cop, la vostra alegria, la vostra afectuositat, em van fer oblidar, si més no per uns moments, de tot allò que havia deixat al meu darrere feia molt poques hores i vaig poder riure com feia molt de temps que no reia.

De vegades, aquests encontres casuals, que tanta importancia poden adquirir per a un mateix, no sempre són experimentats de la mateixa manera pels altres. Tanmateix, per mitja de les dedicatories que heu estampat als llibres, he pogut constatar que, d'alguna manera, també vosaltres em vareu reservar un raconet al fons del calaix dels vostres records i em vareu concedir una engruna del vostre afecte més cordial. I això, estimats amics, m'ha fet emocionar. És per això també que m'he vist impel·lit a escriure-us tot seguit. Malgrat que, de vegades, en aquesta epoca tan deshumanitzada, en que les persones es relacionen com si fossin robots, aquesta mena d'expansions emotives poden ser interpretades com a sentimentalisme de telenovel·la. No hi fa res. Això és el que sento i he volgut manifestar-vos-ho amb la més absoluta sinceritat.

Tan de bo pugui donar-vos les gracies personalment en una data no massa llunyana. Mentrestant, rebeu una cordial abraçada als Ofelis i un parell de petonots les Ofelies. Sou una colla collonuda! Ben vostre